

האיום האחרון / אביחי שמידט

Avichai (Avi) Schmidt

The Last Threat

עריכה : יחיעם פדן
שחר בוגנים

עריכה לשונית :
איורים ואיור הכריכה :
עיצוב עטיפה : מירי גרמיזו
הגהה :
עימוד :

www.orion-books.co.il

03-5030822

ת"ד 5033 חולון 5815202

כל הזכויות שמורות ©

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להקליט, לתרגם, להפיץ או
לאחסן ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה שהיא (מכנית
אופטית, אלקטרונית או אחרת). שימוש מסחרי מכל סוג
שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות
מפורשת בכתב מהמחבר ומההוצאה לאור.

נדפס בישראל

2021

אביחי (אבי) שמידט

האיום האחרון

לדנה, בתי האהובה

אם דמיון ומציאות מעורבבים עד לבלי הכר, האמת היא אי שם באמצע.

– המחבר

אין לקשור את חילופי הדברים וההתרחשויות בעלילה לדעתם או מעשיהם של אישים, מוסדות, ארגונים או גופים רשמיים בישראל. כל דמיון בין הדמויות והמאורעות שבספר לבני-אדם קיימים – חיים או מתים – או אירועים שהתרחשו במציאות הוא מקרי בלבד. אלה ואלה הם פרי דמיונו של המחבר. אבל המציאות, כידוע, עולה על כל דמיון.

את הגרסה הסופית של הספר הזה לא הספיקה עין הנץ של העורך יחיעם פדן ז"ל, שהלך לעולמו לקראת סיום הליך העריכה, לשזוף בטרם הובא הספר לדפוס.

תודתי והערכתי העמוקה לאדם חכם ועורך מקצועי, שליווה אותי במסע הכתיבה שלי משך שנים רבות, ערך שלושה ספרים שלי, וכל מה שאני יודע על כתיבה ועריכה – למדתי ממנו.

תמהני כיצד הייתה נראית פסקה זו ממש אילו עברה תחת קולמוסו.

יהי זכרו ברוך.

אתגעגע אליו.

אביחי שמידט

תודות מיוחדות לעורך שחר בוגנים, שהסכים להתגייס ולחלוק עימי את כשרונו עד צאת הספר ממכש הדפוס.

היום הראשון

יום שלישי 11 ביולי

08:31 ישראל, תל אביב

"מצורפת בזה תוכנית של פצצה גרעינית ניידת במזוודה, נפתחה ההודעה. "המזוודה נמצאת במלון הילטון ברחוב הירקון בתל אביב בחדר שש מאות ושתיים. הפעם זו פצצה לא חמושה. בפעם הבאה... אלא אם כן תמלא ממשלת ישראל את רשימת הדרישות המצורפת."

הדף השני הכיל רשימה ארוכה וממוספרת, אבל משחדרה משמעות המילים מהדף וזה לא ארך יותר משניות ספורות – אזל הדם מפניה של פקידת הראשון לתודעתה – הקבלה במלון ותקף אותה פיק ברכיים. בלי דעת תמכה עצמה בשולחן.

זה ממש לא חשוב הרהרה – בדף השלישי היה שרטוט שלא היה מובן לה, אבל – עכשיו. בתנועה מוכנית חטפה את מכשיר הטלפון וחייגה למחלקת הביטחון של המלון. "אתה חייב להגיע הנה. מיד!" ירתה אל תוך השפופרת. מאוחר יותר, כשתנסה לשחזר לעצמה מדוע חשה כך – שהרי בהחלט ייתכן שזאת הייתה רק הלצה חסרת טעם שמישהו חמד לו – תחליט פקידת הקבלה בינה לבינה שגרם לכך הנוסח הענייני שבו נמסר האיום.

קצין הביטחון של המלון, שהיה בעברו מפקד פלוגה בסיירת מוערכת בצבא ההגנה לישראל, לא היסס אפילו רגע בטרם חייג את מספר החירום המיוחד שניתן לקציני ביטחון של בתי המלון בישראל לעת חירום לאחר פיגוע הטרור במלון פארק בעיר נתניה בשנת 2002, שנודע גם כ'טבח ליל הסדר', ובו נרצחו בידי מחבלים פלשתינים שלושים בני אדם ונפצעו מאה ושישים נוספים שחגגו שם את ערב חג

הפסח. כשחייג, צלצלו כמה מכשירי טלפון בעת אחת: בתחנת המשטרה מטה מרחב ירקון, במוקד ארגון ההצלה הלאומי של ישראל לשירותי רפואת חירום דחופה מגן דוד אדום, במוקד שירותי כיבוי והצלה, ובחדר המצב של שירות הביטחון הכללי.

הפעולות האחרות שנקט קצין הביטחון, כמעט בבלי דעת, היו להורות על סגירת כל פתחי היציאה והכניסה למלון ולמגרש החנייה שלו, איסוף כרטיסי הזיכרון המוקלטים של מצלמות האבטחה במלון, הפסקה מיידית של פעולת כל המעליות בבניין, ניתוק החשמל ומערכת התקשורת, רשת האינטרנט וכן התפעול האוטומטי של הגנרטורים לשעת חירום וזרם המים למבנה. הוא היה מקצוען.

01:31 שעות החוף המזרחי, ארצות הברית

עשרת אלפים קילומטרים מתל אביב, בחדר החדשות המרכזי של מטה סי.אן.אן בעיר אטלנטה שבמדינת ג'ורג'יה, ארצות הברית, התבונן ספנסר מלרוז באותו שדר עצמו שבו התבוננה פקידת הקבלה במלון התל אביבי – שהגיע אליו בדואר האלקטרוני. בשדר הזה היה דבר מה שגרם לו להזפיש את ההודעה, למשוך את המדגש האדום מאחורי אוזנו, לסמן עיגול גדול סביב הכותרת ולקחת אותו אישית ומיד אל שולחנה של עורכת הלילה הראשית, ג'ויס אנדרסון. חמש שנים במיון הודעות לעיתונות מפתחות בכל זאת חושים אחרים.

השדר הרשים את עורך החדשות מלרוז בעיקר בגלל אופן הניסוח. מין קור רוח שנבע מאיזושהי עוצמה נשב אל נכון מן הדברים. ובקור הרוח הזה היה דבר מה מעורר חלחלה.

רפי ברזילי, עורך חדשות בערוץ הציבורי כאן, הניח מיזו את כוס הקפה השנייה שלו מאז שהגיע למשרדי המערכת באותו הבוקר, התבונן בנייר שנמסר לו וקילל את הרגע שבו הסכים להחליף עם עמיתו את משמרת הערב שאליה היה משובץ מלכתחילה. עכשיו, ידע, יצטרך לגייס לעזרתו את כל הניסיון שצבר במשך חמש-עשרה שנות עבודתו כעיתונאי כדי להחליט איך לנהוג ומה לעשות עם ההודעה הזאת. חמש שנים ככתב שטח לא הכינו אותו לכך, אבל היו לו שבע שנים כעורך משנה ושלוש השנים שבהן שימש עורך אחראי.

כמתוך טבע שני העיף מבט בשעון. עוד פחות מאחת-עשרה שעות עד לשידור מהדורת החדשות המרכזית של השעה שבע חמישים ושתיים, או כמו שנהגו לפרסם בכלי התקשורת השכם והערב "שמונה לשמונה", ועוד קצת פחות מתשע שעות ל'פריצה', שהיא תקציר החדשות של אחר הצהריים, בשעה חמש, בתוכנית שנקראת 'לפני החדשות'.

יהיו אלה מן הסתם שעות ארוכות במיוחד, הייתה המחשבה הבאה שחלפה בראשו של העורך המנוסה; מן הארוכות ביותר שידעה המערכת בשנים האחרונות. מזל שהוא העורך התורן, החמיא לעצמו ללא שמץ צניעות; בנסיבות כאלה כל אחד אחר היה הופך את המקום הזה לגן חיות. רפי ברזילי היה באמת מיומן ומנוסה, ובכל זאת התפלא בעצמו עד כמה פעל על פי דפוסים קבועים מראש שנטבעו בו במשך השנים. בלי לחשוב על כך נשלחה ידו אל מכשיר הטלפון. מן העבר השני עלה קולו המוכר של הצנזור הצבאי התורן.

לג'ויס אנדרסון, עורכת מהדורות הלילה של ערוץ סי.אן.אן הבין לאומי לא היה צנזור צבאי 'להפיל עליו את התיק', כמו שנהוג לקרוא להטלת האחריות. "תן לי את טום ביילי בתל אביב," ירתה לעבר המזכיר שלה. דקה אחר כך היה ביילי על קו הטלפון. "היי, טום! ג'ויס אנדרסון. מה שלומך היום? עובד על משהו מיוחד?"

"שום דבר חשוב. יש התפרעויות של יהודים חרדים בירושלים בעניין איזה כביש שהם לוחצים לסגור לתנועה בשבת... וגם פינוי מאחז בשומרון."

"עוד פעם?"

"כן, ככה זה כאן, את יודעת... כרגיל, עוסקים בשטויות."

"טוב מאוד. זה באמת לא חשוב," קטעה אותו אנדרסון. "עזוב הכול. יש לי משהו רציני הרבה יותר. אני מעבירה לך שדר בדואר אלקטרוני. אני רוצה בדיקה יסודית. תן לי צלצול ברגע שיש לך משהו. וגם אם אין לך, עדכן אותי מדי שעה."

08:41 ישראל, ירושלים

הקלסר שהונח על שולחנו של ראש ממשלת ישראל, גונן בר-און, הכיל שלושה דפים. להרף עין הרים ראש הממשלה את מבטו אל המנהל הכללי של משרדו, יד ימינו ואיש סודו שהביא את התיק. מבטו אמר אי הבנה.

יעקב עמירן השמנמן, המקריח והממושקף רק סימן בראשו כמבקש מבר-און לעיין בניירות. בפניו, שבדרך כלל הביעו עליצות תמידית – לעתים בלתי מוסברת ובהרבה מקרים שלא במקומה – היה עכשיו פחד.

ראש הממשלה שלף את הדפים מתוך הקלסר, נטל אותם לידיו בהססנות מהולה בחשש, ועיניו ננעצו בכתוב. פניו החווירו ככל שהתקדם בקריאה. לבסוף הניח לניירות להישמט אל השולחן, וכל מה שהצליח לומר הסתכם ב"ריבון העולמים!"

לרגע השתררה בחדר דממה מוחלטת. ראש הממשלה הבין שהוא אמור לשבור את השתיקה, אבל הדבר היחיד וחסר משמעות שעליו חשב ברגע הזה היה: האם האימה הפרטית שלו עמוקה יותר מזו שנתקף בה הכפוף לו? שני הגברים הביטו זה בעיניו של זה דקה ארוכה. לבסוף פתח ראש הממשלה בהיסוס: "אתה חושב שזה נכון? שזה יכול להיות? שמישהו באמת בנה פצצה גרעינית ניידת – במזוודה?"

"אין לי מושג," אמר יעקב עמירן. "שר הביטחון בודק בדיוק עכשיו עם ראש המכון למחקר גרעיני בנחל שורק אם, טכנית, פצצה כזאת אפשרית."

זמזום שהעיד על הודעת טקסט נכנסת עלה מן המכשיר שהיה נתון בתלי על "השר לביטחון פנים נמצא; חגורת מכנסיו. הוא שלף את המכשיר מנדנו והציץ בו במכוניתו בדרכו הנה," אמר. "הוא מבקש לראותך בדחיפות. שוחחתי איתו כבר קודם בטלפון. הוא סיפר לי שגם במטה הארצי של המשטרה קיבלו את השדר הזה, ושבדיוק עכשיו בודקים אותו. כוחות יצאו להילטון תל אביב. אני מניח שבתוך זמן קצר תהיה לנו תשובה מוסמכת. כבר עכשיו המרכזייה שלנו סתומה. מכל מערכות העיתונים, הרדיו והטלוויזיה בעולם מתקשרים הנה, וגם ללשכת העיתונות הממשלתית ולמשרד החוץ. כולם רוצים לדעת אם זה נכון, ואם כן, מהי תגובתנו. מתברר שהשדר שקיבלנו נשלח במקביל בתפוצת נאט"ו."

"לכל הרוחות!" סינן ראש הממשלה. האמירה נועדה אל נכון רק כדי להעניק לעצמו זמן נוסף למחשבה. "אני לא רואה מה אפשר לעשות כרגע, חוץ מאשר לשבת ולחכות. בינתיים... אתה יודע מה? אני רוצה שתזמן הנה את שר הביטחון, השר לביטחון פנים, שרת החוץ ושר הפנים."

"אני מציע שגם שר האוצר יגיע," אמר מנכ"ל משרד ראש הממשלה.

"שיהיה."

09:26 תל אביב

הדופק של טום ביילי הוחש. מאחורי המילים של אנדרסון, "אני מעבירה לך שדר אלקטרוני", היה איתות מוסכם. כמעט כל עניין הועבר אליו דרך הדוא"ל, הטלפון, הוואטסאפ או המסנג'ר, אבל בעניינים חסויים באמת סוכם כי ייגש למרכז ההדפסות של אוניברסיטת תל אביב, יתחבר לרשת האינטרנט באמצעות אחד מהמחשבים שהותקנו במקום – וימתין להודעה שנשלחה לכתובת שהייתה ידועה רק לו. יתרון נוסף היה לבית הקפה הזה, שלא היו בו מצלמות מעקב. הייתה זו דרך אידיאלית לחמוק מציתות מצד שירות הביטחון הכללי הישראלי. (למרות כל ההכחשות, רווחה ההנחה שהשב"כ מצותת לטלפונים של כתבי הסוכנויות הזרות, כולל הניידים, ולאחרונה, כך אמרה השמועה, גם מיירט בהצלחה הודעות דוא"ל).

10:15 תל אביב

טום ביילי ספר לידי המלצר של בית הקפה החדשני פקידת מרכז ההדפסות את עלות ההדפסה של העמודים שנשלפו מן המדפסת האלקטרונית. בלי להציץ בניירות חזר למכוניתו, נעל על עצמו את הדלתות מבפנים בעזרת השלט רחוק שהפעיל גם את מערכת האזעקה, והציץ לצדדים. הייתה זו הפעם השנייה מאז שהוצב בישראל שנדרשה ממנו דרגה כזאת של סודיות. הפעם הקודמת בהחלט הצדיקה את המהלך: אז עמדה ישראל לשחרר כמה עשרות אסירים פלשתינאים שנידונו למאסר עולם על פיגועי טרור שבהם קופחו חיי אדם. על ביילי הוטל אז לצאת

לבית הכלא הסמוך לעיר שכם כדי לתעד את האירוע בשידור חי. העורכים האחראים במטה סי.אן.אן הבינו את רגישות העניין ואת המהומות הצפויות בישראל עם היוודע עניין שחרור הרוצחים. שום צנזורה לא הייתה מאפשרת שידור חי כזה. בוודאי לא אחרי שהממשלה חזרה והתחייבה בעקבות עסקת גלעד שליט כי מהלך כזה לעולם לא יקרה שוב. "רוצחים עם דם על הידיים לא ישוחררו" היה המסר הברור שהופר שוב.

הצנזורה הצבאית ולשכת העיתונות הממשלתית הישראלית נזפו בטום ביילי בעקבות השידור ההוא, ורשיונו לעסוק בעיתונות בישראל לא נשלל ממנו רק משום שממשלת ישראל חששה לגרש מתחומה עיתונאי בעל מוניטין ושיעור קומה כמוהו, ולהצטייר בעולם כמדינה לא דמוקרטית.

עכשיו החל טום לקרוא את השדר המקורי ששלחה לו עורכת מהדורות הבוקר, ונשימתו נעתקה. קודם כול הרגיש פחד. כיצד הוא אמור לפעול אם זה נכון? שאל את עצמו. ישו הרחום! מה אני אמור לעשות?! הדבר הנכון היחיד היה לנסוע כמה שיותר מהר לנמל התעופה ולעלות על המטוס הראשון שיוציא אותו מישראל, ולא חשוב לאן; אבל הוא ידע שלעולם לא יעשה זאת.

חצי שעה עברה.

היה חם. רק עכשיו שם לב עד כמה חם היה באמת. הוא התחיל להזיע, אבל העסיקו אותו מחשבות אחרות. הוא הושיט את ידו, הפעיל את מנוע המכונית ומיד אחר כך את המזגן. חלפו דקות מעיקות לפני שחש בקור המתגנב אל חלל המכונית, ורק עכשיו נתן את דעתו לצפירת הסירנות שפילחו את האוויר. בעיר הזאת, כמו בכל עיר גדולה אחרת בעולם, רעשו הסירנות כל היום וכל הלילה; אבל כעת הן עלו מכל עבר. הוא החל עושה דרכו לכיוון מלון הילטון שברחוב הירקון. בפינת פרישמן כבר הבין שהכביש אל כיכר אתרים הולך ונפקק. הוא החנה את המכונית במקום החנייה הראשון שהזדמן לו, קיפל את הנייר שבידו לארבעה ודחק אותו אל תוך ארנקו. הוא יצא מן המכונית והחל צועד ברגל.

כמאתיים מטרים לפני שהגיע למלון הילטון כבר הבחין במכוניות משטרה, שלושה אמבולנסים, וזיהה את המכונית הגדולה של אנשי יחידת החבלה שנשאה בתוכה בדרך כלל את הרובוט המתוחכם שנועד לפינוי פצצות, ושאותה היה רגיל לראות באירועים דומים.

אז השדר נכון כנראה, חשב לעצמו. מזוודה עם פצצה גרעינית הושתלה בבית המלון. הוא התקדם, וכעת כבר נמצא כמאה מטרים מפתחו של המלון ויכול היה לראות את חבלני המשטרה נערכים מחוץ לבניין, לבושים באפודי המגן ומיטיבים על ראשם את הקסדות ומסיכות המגן. מצחיק, חשב; כמה זה כבר יכול לעזור אל מול מה שכנראה עומד מולם. ואז תהה האם הצחוק שבעבע בחזהו אינו נובע בעצם מן הפחד הנורא שאחז בו.

כמה שוטרים עסקו בהרגעת האורחים שלא הורשו לצאת מבית המלון. אחרים ניסו לשכנע סקרנים ועוברי-אורח לעזוב את המקום בעזרת מגפונים רבי עצמה. כעת הגיעו גם כמה מכוניות לכיבוי אש, מכונית ענקית אחת שנשאה עליה סולם חילוץ מפלצתי, ואמבולנסים נוספים שלא כיבו את יללות הצופרים. טום ביילי התקשר אל המשרד שלו וביקש מן המפיקה שלו לשלוח למקום מיד שלושה צוותים מתוגברים עם צלם, תאורן, ואיש קול – וגם ניידת לשידור לווייני. בפינת הרחוב הבחין בצוות צילום של אחד מערוצי הטלוויזיה הישראלית שהתלבט היכן למקם את רכב השידור שלו, ומרחוק ראה את הכתב לענייני משטרה של רדיו כאן מתאגיד השידור, שעמו התיידד, שזיהה אותו כעת ונפנף לעברו בהיסח הדעת לשלום.

קובי רונן כבר פירק כמה וכמה פצצות בימי חייו. גם הפעם הייתה תחושת הפחד נטועה עמוק במעמקי בטנו, אבל בה בעת חש באדרנלין המפעפע בעורקיו. כמו רוב העוסקים במקצוע המסוכן הזה היה גם רונן מכור כמעט לריגוש ולתחושה הפיזית שליוותה אותו. כעת יכול היה לחשוב רק על דבר אחד, והוא הצטמרר. עיניו התמקדו בדף הנייר שבידו. ברקע שמע את הקולות המגיחים, עמומים, כאילו מאחורי מסך בידוד. הוא תהה על מה הם מדברים שם, האנשים האלה – וניסה לפענח את המילים. אבל ככל שניסה, לא הצליח.

באותה עת ממש ביקשו עיניו לפענח דבר מה אחר. הוא ניסה לזהות, על פי השרטוט שבידו, היכן מצוי מנגנון ההפעלה של הפצצה. לאתר את מיקומו של המרעום. של הנפץ. של המנגנון החשמלי. של השעון. אבל למתקן הזה לא היה נפץ. לא היה מרעום. לא היה מקור מתח חשמלי. זו הייתה פצצה עקרה. כך גם נכתב מפורשות בשדר שהגיע אל מטה מרחב הירקון עם התכנית של הפצצה, והיה זהה לשדר שהגיע בה בעת לסוכנויות הביון ולרוב מערכות התקשורת החשובות בעולם.

קובי רונן פחד. הוא היה כמעט משותק מאימה. פצצות אינן מגיעות בדרך כלל עם הוראות הפעלה. אבל האם אפשר לסמוך על המידע שיש בשדר? האם לא ייתכן שזו פשוט תרמית? מלכודת? לא! הוא לא יכול ליטול על עצמו סיכון. שום סיכון. הוא גם לא יכול להרשות לעצמו לסכן מישהו אחר. בוודאי לא עם מזוודה שנמצאת בקומה השישית בבית מלון מרכזי בתל אביב. הוא חייב להתייחס לפצצה כאילו היא חיה, ידע. ומכאן שוב אותה התלבטות נוראה לקראת החלטה הרת גורל: האם לנסות ולפרק את הפצצה כאן, וליטול את הסיכון שיש בה מנגנון זמן שעשוי להפעילה בכל שנייה? או לפנות את המתקן ולפרק אותו באתר שנועד לכך – וליטול את הסיכון שתזוזה בלבד תפעיל מנגנון תופת? אולי מוטב שלא לפרק את הפצצה הזאת כלל? כך או כך, ואולי עוד בטרם יתחיל לעשות משהו, חייבים לפנות את האיזור כולו מכל התושבים. אם אני לא יכול לקחת סיכון שהדבר הזה יתפוצץ עליי, אני בוודאי שלא יכול לקחת את הסיכון על אנשים אחרים! אבל לפנות אותם לאן? עד כמה רחוק אפשר לפנות את

התושבים שגרים באיזור כדי שזה ייחשב בטוח. ואם כן אז צריך לפעול מהר. מבלי לאבד זמן. וזמן הוא המרכיב החשוב כאן. חשב.

מה שהטה את הכף היה לבסוף סוג הפצצה: סוג שבו לא נתקל מעולם. לא! הוא לא יפרק אותה כאן. הוא אפילו לא ינסה. אסור לו לנסות. זה יהיה מעשה לא אחראי. ואת קובי רונן לא האשימו אף פעם בשיקול דעת מוטעה או בחוסר אחריות. אבל אולי הפעם כדאי לו להתייעץ עם מישהו? עם מפקדו הישיר, למשל? לא. לא במקרה הזה. במקרה הזה יש מישהו אחר שאיתו היה רוצה להתייעץ. זיקו פלד. חברו הקרוב, חבלן לשעבר, שחי כיום בניו יורק. בלי להתלבט שלף את הטלפון הנייד שלו ממתקן המותן המיועד לכך, איתר ברשימת אנשי הקשר את שם הנמען ולחץ על סמן החיוג.

זיקו ענה מיד. השיחה הייתה קצרה. השפה הייתה מקצועית. המונחים היו ברורים, השאלות ממוקדות והתשובות ישירות. העצה שקיבל הייתה חד משמעית ואישרה את החלטתו הראשונית.

הוא לא יתייעץ עם אף אחד נוסף, החליט רונן. כי כשמדובר בפצצות, המשוואה 'זמן שווה כסף' הופכת ל'זמן שווה חיים'.

שלא כמו במשימות קודמות חשב כעת על אשתו, שני ילדיו הקטנים, הוריו, אחותו הרווקה ואפילו סבתו שעוד הייתה בחיים. גופו נשטף זיעה. ידיו רעדו. שנייה אחר כך לחץ על משבת מכשיר הקשר שנשא: הוא הגיע להחלטה. ועל ההחלטה הזאת, ידע, רק אלוהים יוכל להתווכח איתו מאוחר יותר. אלא שמי שמאמין באלוהים לא מתעסק בפירוק פצצות. מומחי חבלה מאמינים רק בהיגיון צרוף; בסדר הדברים הטכני-הגיוני. מבחינתם, אמונה עיוורת בכל עניין אחר הוא גזר-דין-מוות. בינו לבין עצמו החליט רונן שבמקרה של שיקול דעת מוטעה, אפילו אלוהים לא היה מצליח לשוב ולהדביק אחר כך את כל החתיכות.

12:05 תל אביב

להבי המסוק קצצו את האוויר ברעש נורא. מפלצת הברזל תימרנה באופן בלתי אפשרי כמעט מעל מגדל האבן והקיפה אותו שוב ושוב. טום ביילי, שאביו היה טייס מסוקים בשירות הצי האמריקאי ואחר כך בעליה של חברה קטנה להטסת תיירים בשמי ניו יורק, היה מן הבודדים שצפו במחזה הזה מן הרחוב ויכול היה להעריך את מידת הוירטואוזיות שהפגין הטייס כדי שכבל הפלדה שהשתלשל מן המסוק ימצא את דרכו אל חלון חדר המלון ששמיכה צבעונית התנפנפה ממנו – אל נכון למטרת סימון – ויישאר במקומו למשך הזמן שנדרש לקובי רונן לקשור את עצמו ואת מזוודת הנפץ אל הכבל. אחר כך נדחק רונן החוצה דרך החלון, מושך אחריו את המזוודה, והדף את עצמו ברגליו מקיר הבניין.

בו ברגע התעופף המסוק כציפור משוחררת, ומיד החל להתרחק אל האופק, מותיר את תל אביב מאחור עד שזו הפכה לנקודה בלתי מזוהה. עשרות אזרחים שצפו במחזה מן הרחוב, ולא הבינו בדיוק מה קורה אבל עצרו את נשימתם עד כה, מילטו כעת אנחת רווחה מגרונם שליותה במחיאות כפיים ספונטניות. כעת התפנה גם קובי רונן לנשום. מתחתיו געש הים, וממעל איים רעש המסוק לגרום לשמיעתו נזק בלתי הפיך.

12:17 תל אביב

טום ביילי החליט שלא לבזבז זמן. לא פעם היה עד ראייה לפינוי פצצה ממקום אירוע; לעתים תוך שימוש ברובוט מיוחד, פעמים באמצעות כבלי פלדה שמשכו את מה שנחשד כפצצה אל מעבר לתחום שנחשב מסוכן. אבל ביילי לא ראה אף פעם, וגם לא

שמע, על סילוק פצצה באמצעות מסוק. והסיכון הנורא שנטל הטייס במקרה הזה על עצמו ועל הציבור, אם גוף הפצצה יפגע במקרה בבניין... אבל הסיבה הייתה ברורה. והייתה זו סיבה טובה מאוד. עכשיו נותר לברר אם כל הסיפור הזה נכון. האם מה שפונה הוא באמת פצצה גרעינית?

ביילי חייג את מספר הטלפון של לשכת העיתונות הממשלתית בירושלים. צליל 'תפוס' עלה באוזניו. הוא ניסה לחייג פעמיים נוספות ואז התקשר שוב למשרדו. "אני עולה לירושלים", אמר ושם לב שהוא משתמש במטבע לשון ישראלית, 'לעלות' לירושלים ההררית מתל אביב שבמישור. הוא ביקש לשלוח את צוותי הצילום שהזמין לעיר הבירה ולהמשיך ולנסות לקבל תגובה ישראלית רשמית על האירוע. שתים-עשרה דקות אחר כך צלצל הטלפון הנייד של טום ביילי פעם אחת בטרם נענה.

"טום?" עלה קולה של מזכירת מערכת החדשות של סי.אן.אן בישראל.
"כן? מה קורה?"

"מסיבת עיתונאים עם ראש ממשלת ישראל. השעה המדויקת עוד לא נקבעה. כנראה בערב. אולי קצת קודם."

"יפה. עשי את כל ההכנות לשידור חי באמצעות לוויין."

"חי באמצעות לוויין?! התפלאה המזכירה בקול. היא ידעה היטב מה המשמעות הכספית של שידור לווייני בלתי מתוכנן, ומכך הבינה מיד את המשמעות החדשותית. היא לא התאפקה ושאלה, "תגיד, זה... זה נכון...?"

ביילי לא כעס. גם אם כן, את לא רוצה לדעת, חשב לעצמו. "מי יודע?" ענה בסבלנות. "כבר ראינו דברים כאלה שהתגלו בסופו של דבר כפייק ניוז." הוא עצמו לא האמין למה שאמר.

מהדורות החדשות של השעה אחת, בכל רשתות השידור בישראל, פתחו במילים:
"במלון הילטון שברחוב הירקון בתל אביב, נתגלתה לפני שעה קלה פצצה גרעינית
ממוזערת במזוודה. זו הפעם הראשונה שפצצה כזו, במזוודה, נמצאה אי פעם באיזשהו
מקום בעולם. מומחים עוד לא יודעים לקבוע בוודאות ייתכנות שפצצה כזו אכן עלולה
להתפוצץ. הפצצה פונתה על ידי יחידת החבלה של משטרת ישראל ומבלי שנגרם כל
נזק.

13:14 ירושלים, משרד ראש הממשלה

בחדר העבודה רחב הידיים בקומה השנייה בבניין שבקריית הממשלה נשמע רק קול
דשדוש רגליהם של הנוכחים שסבבו בחדר כחיות טרף בסוגרן. ראש הממשלה עמד
בגבו לשאר הנוכחים, סמוך לחלון, והסיט מעט את רפרפות הווילון האנכי – רק כדי
יצירת חרך הצצה.

המחזה שהתגלה לעיניו היה מבעית מבחינתו. הוא ספר שש ניידות שידור של
תחנות טלוויזיה, שהחלו מתמקמות בסמוך לרחבה התחתונה, מתיישרות זו לצד זו
כטנקים המתכוננים לירי בשדה קרב. ג'יפ מוארך, שסמל של תאגיד השידור הציבורי
התנוסס עליו, דחק אל השמיים אנטנה טלסקופית, ובקצה הרחוב אפשר היה להבחין
ברכב שידור נוסף שפילס דרכו בתסבוכת תנועה שהחלה מסתמנת. אילו רק תיפקדה
הממשלה באותה יעילות שבה מתפקדת התקשורת... הרהר גונן בר-און בינו לבין
עצמו, ומין קנאה לא עניינית עלתה בו.

"איך זה שכל נציגי התקשורת כבר כאן?" שאל בקול כשסב אל פנים החדר וכמו תר בעיניו אחר מנכ"ל משרדו.

"כל מערכות העיתונים, הרדיו והטלוויזיה החשובות בארץ ובעולם קיבלו את אותו השדר שקיבלנו גם אנחנו," אמר יעקב עמירן. "מה שאתה רואה שם למטה הוא רק קצה הקרחון. בעוד חצי שעה תהיה כל קריית הממשלה סתומה ופקוקה לחלוטין. המהומה שראינו מול חדר המיון בבית החולים הדסה אז, כאשר ראש הממשלה לשעבר אריק שרון לקה באירוע מוחי, תתגמד מול מה שצפוי לנו עכשיו.

"אני מציע להביא לכאן כוחות משטרה מתוגברים." את המשפט האחרון אמר לכיוונו של השר לביטחון פנים הממונה גם על המשטרה.

"כבר נתתי הוראה. הם כבר בדרך. ביקשתי ממפכ"ל המשטרה שישלחו הנה גם את יחידת הפרשים." זרק השר מיכאל פז הר והניח בהפגנתיות כעוסה על השולחן שלפניו את מכשיר הטלפון האלחוטי שנשא עמו דרך קבע. הוא לא אהב שמייעצים לו מה לעשות.

מרגלית דור, שרת החוץ, הייתה עסוקה בהתקנת כריך פסטרמה, לא לפני שמרחה שכבת חמאה נדיבה על אחת מפרוסות הלחם. שר הפנים ברוך מאיר, שכונה 'במא', איש המפלגה הדתית שכיפה גדולה וסרוגה על ראשו, מחוזקת בקושי בסיכה אל שארית שָערו, נשך את שפתיו כדי להתעלם ממראה עיניו ולא להעיר דבר. זו לא העת להטפות בענייני כשרות, חשב.

14:06 חמישים קילומטרים בלב ים, מול העיר אשדוד

פרופסור יצחק מגן תהה בינו לבינו אם הזיעה שבצבצה על שפתו העליונה, והצמא שתקף אותו, שלווח ביובש מדאיג בחלל הפה, נבעו מסוכרת שהתגלתה אצלו כמה

שנים קודם או מהשתלשלות האירועים שבאו עליו בשלושים וחמש הדקות האחרונות – מאז שהוזעק ממעבדתו שב'מרכז למחקר גרעיני' בנחל שורק והוטס לכאן. יכול להיות גם שההזעה המוגברת נבעה מכך שלא היה רגיל להימצא במקום סגור, ובוודאי שלא בצוללת ומתחת למים. אבל סביר יותר להניח שהזיע משום שהמנגנון הזה, שהיה ארוז במזוודת נוסעים רגילה למראה, אכן היה פצצת פלוטוניום – פצצת אטום בפי ההדיוטות – קומפקטית, שאילו רצה מתכננה היה מצמיד לה מנגנון נפץ שהיה משלח את מחצית מתושבי העיר תל אביב לעולם שכולו טוב. כעת שם לב ששפתיו יבשות. הוא הצמיד אותן יחד והעביר ביניהן את לשונו. לא. לא הסוכרת היא הסיבה ליובש; לא הפעם.

"נו?"

יצחק מגן הרים את ראשו והסב אותו מעבר לכתפו הימנית, והנהן לעבר שר הביטחון אליהו גינוסר שעמד מעליו. האחרון החליט שלפרופסור יש מבט של כלב עצוב; מגן, מצדו, החליט באותו הרגע כי האיש הזה, שאותו הכיר רק מראיונות טלוויזיה שהעניק בשפע והותיר תמיד רושם של אדם בוטח בדרכו ונחוש בדעתו, נותר כעת עם מידת ביטחון עצמי המאפיינת כלה חסודה בליל כלולותיה. מגן שב והנהן.

"אתה בטוח?" שאל גינוסר.

"זה הדבר האמיתי," קבע מגן ופלט אנחה.

"מי שהכין את זה יודע בדיוק מה הוא עושה הן מן ההיבט הטכני, הן מן ההיבט המדעי ובעיקר הפסיכולוגי. התכנון הזה גאוני. אף פעם קודם לא ראיתי שמישהו הצליח..."

"זה... זה בכלל אפשרי?" שאל שר הביטחון. "פצצה גרעינית – נידת –

במזוודה?"

"אפשרי. אפשרי, ועוד איך אפשרי," השיב המדען. "עוד בשנות החמישים פיתחו ארצות הברית וברית המועצות לשעבר פצצה גרעינית קטנת ממדים שאפשר לנייד בלי קושי בתוך תרמיל גב או מזוודה ובמשקל של חמישה-עשר קילוגרם, לא יותר. שתי המדינות מעולם לא הודו בפיתוח הזה. בשנות השבעים החלו כולם לפחד שארגוני טרור יצליחו להניח את ידם על פצצות כאלה או לפתח אותן."

"אבל מה היתרון בפצצה קטנה?"

"פצצות קטנות אפשר להבריח במעברי גבול, להניח קרוב מאוד למטרות נבחרות; ולמרות גודלן הזעיר יש להן עוצמת פיצוץ של שני קילוטון. אולי אתה לא יודע, אבל היו שמועות שארצות הברית ניסתה אותן."

"העריק הבכיר ביותר של ארגון הביון הרוסי ג'ה.אָר.או, סטניסלב לונב, טען שכמה פצצות כאלה נעלמו מברית המועצות, ולהערכתו הגיעו לארצות הברית, שם הוטמנו במקומות אסטרטגיים – מוכנות לפעולה. ואילו תת מזכיר ההגנה האמריקאי מייקל ויקרס טען שהייתה כוונה לפוצץ פצצות כאלה במדינות ברית ורשה."
"ואף אחד עוד לא טען שגם אנחנו פיתחנו פצצות כאלה?" שאל שר הביטחון, ולא היה ברור אם הוא מדבר בלגלוג או שהייתה זו שאלה.

"כן, בשנות השבעים הייתה סברה כזאת. טענו שגם ישראל פיתחה אותן."

"ו...?"

"ו... מה?"

"זה נכון? פיתחנו אותן?"

פרופסור יצחק מגן התבונן בשר במבט חודר. הוא חש שלא בנוח. ואז השיב:

"אתה שר הביטחון. תבדוק... אם אתה רוצה..."

"איזה נזק היה נגרם אילו...?" פתח השר ולא העז להשלים את השאלה.

"מידת הנזק?! " שאל הפרופסור בפרץ צחוק היסטרי, סדוק, בלתי נשלט.
"מידת הנזק?! " חזר ושאל שוב, מנסה להירגע. "אני לא חושב שאפשר אפילו לאמוד אותו. ואתה יודע למה?" המשיך רטורית, "פשוט משום שלא היה נשאר מי שיבצע את האומדן. אנחנו כולנו היינו... פוֹפֶּף! מתאדים באוויר."

לרגע השתררה דממת מוות. "אתה לא מגזים?" ניסה גינוסר, ולמעשה לא הבין שהוא מנסה להמעט ממידת הדחיפות של האסון המאיים על כולם.

"אני אולי מגזים קצת," קבע מגן ביובש סרקסטי. "מן העיר תל אביב יפו היה נשאר, במקרה הטוב, רק החלק הדרומי של יפו."

התבדחות שלא במקומה, חשב גינוסר. אבל לא אמר מילה.

"אבל גם שם לא היית רוצה להיות לאחר הפיצוץ," המשיך יצחק מגן. "גם אם לא היית מת, היית בוודאי נפגע מקרינה ודועך במשך כמה שנים בייסורים נוראים."

"ומי... מי יכול... למי יכול להיות לדעתך הידע הדרוש כדי... " גמגם השר, שמחמת ההתרגשות התקשה לנסח את המשפט על פי סדר הגיוני.

"כדי לרקוח תבשיל שכזה? כל פיזיקאי שיש לו חבר כימאי. אולי אפילו כל אסיסטנט. ישנה רק בעיה אחת..."

"איזו?"

"להשיג את המימון. נדרשים סכומים עצומים כדי להכין מנגנון כזה. ומה שיותר מסובך, ואולי גם הרבה יותר יקר – להשיג את הפלוטוניום לפצצה הגרעינית. זה לא מצרך שאפשר לקנות במכולת השכונתית."

"אז איפה משיגים פלוטוניום?" ירה גינוסר בלא מחשבה.

"אתה מתכוון לשאול: איפה יכול טרוריסט להשיג פלוטוניום?"

"כן."

"אם הייתי יודע, אולי הייתי מכין את הפצצה בעצמי."

כעת היה שר הביטחון משוכנע שחוש ההומור של המדען הזה, שהיה אל נכון מוכשר בתחומו, לא מוצא חן בעיניו. התנועה החדה שבה סב על עומדו והצעד המהיר אל מחוץ לתא הבהירו זאת באופן הברור ביותר.

14:58 ירושלים, משרד ראש הממשלה

הטלפון על שולחנו של ראש הממשלה טרטט פעם וחצי. ראש הממשלה משך אליו את המכשיר וירה: "כן, אליהו? אז איפה אנחנו עומדים? זה בטוח? אתה משוכנע? רק רגע, אני מעביר אותך למצב השמעה ברמקול."

גונן בר-און לחץ על הכפתור ואמר: "נמצאים איתי בחדר מרגלית, מיקי פיז הר, במא, בנימין ויעקב." בלי דעת קרא ראש הממשלה בשמות הנוכחים על פי סדר חשיבותם לדעתו: שרת החוץ, השר לביטחון פנים, שר הפנים, שר האוצר, ויעקב עמירן, עוזרו האישי ומנכ"ל המשרד.

"אז זה המצב, חברים. איך אומרים? מצב חרא!" שר הביטחון לא נמנע מלהשתמש בשפה בוטה. להיפך, אפשר היה להתרשם שהשתמש בה בכוונה. הוא אימץ לעצמו את סגנון הדיבור הזה כאילו כדי להזכיר לכול שבעבר היה ראש המטה הכללי ומאז התאמץ שלא להינתק מן המערכת הצבאית ולהתעדכן בנעשה בשטח, כמו גם בלקסיקון הדיבור המשתנה בלי הרף.

"מה שיש לנו כאן זו פצצה. פצצת אטום. איך אמר לי המדען הזה? הדבר האמיתי! פצצת פלוטוניום 239! זאת בהחלט פצצה גרעינית, ואין לי מושג מה זה אומר מבחינה מדעית. הפרופסור אמר שאם הצעצוע הזה היה מתפוצץ, היה נגרם נזק

בלתי הפיך. הקרינה באזור נרחב הייתה נשאת ולא מאפשרת התפתחות חיים, והרבה שנים אי אפשר היה לבנות את תל אביב מחדש."

"נשמע ממש מבטיח, אמר באירוניה שר האוצר בנימין סלע.

"אז מה השורה התחתונה?" שאל ראש הממשלה ונשמע קצר רוח.

"למה אתה מתכוון?" שאל שר הביטחון.

"מי לדעתכם תיכנן ויצר את הצעצוע הזה? את הפצצה הזאת?" שאל גונן בר-און.

"לדעתי, רק האיראנים."

"על אף שאנחנו, והעולם כולו, מרגיעים את עצמנו כל הזמן שלאיראנים אין מספיק חומר גרעיני כדי לייצר את הפצצה?"

"אני אף פעם לא האמנתי לזה. תמיד הנחתי שהם מעשירים אורניום כמטורפים, וברמה גבוהה מכפי שהתחייבו לה. והעולם אכל את הלוקש כמו שאומרים. נרדם בשמירה. לחבר'ה האלה יש את הידע, הכסף והאמצעים. אולי מישהו עזר להם בתכנון... אבל אלו יכולים להיות רק האיראנים. להם יש גם את האינטרס." המשיך שר הביטחון.

"איזה אינטרס? לתת את הצעצוע במתנה לפלשתינים? כדי שיוכלו לסחוט אותנו?" שאלה שרת החוץ מרגלית דור.

"בהחלט ייתכן. כדי לזרז את העניינים. לנסות ולפתור את הבעיה הפלשתינית. זו בדיוק הזירה שבה האיראנים מעוניינים לבחוש. כדי שיידעו כולם שהם הכוח המוביל כאן במזרח התיכון."

"איך אנחנו עוצרים את הידיעה הזו?" שאל שר הפנים ברוך מאיר בניסיון להחזיר את השיחה למסלול ענייני. ידו גירדה את פדחתו מתחת לכיפה שחבש.

"עוצרים את הידיעה?! על מה אתה מדבר?!" התפרצה שרת החוץ מרגלית דור. "כל העולם קיבל את המידע הזה. אני בטוחה שכולם כבר זימנו אליהם את טובי המומחים כדי לבדוק את אפשרות קיומה של פצצה מן הסוג הזה. כולם רק מחכים שאנחנו נאמת או נפריך את המידע. ולהפריך אנחנו לא יכולים. במהדורת החדשות של השעה אחת כבר פורסם שהפצצה נתגלתה בהילטון תל אביב. כבר שכחת?"

"ואם נאמר שבדקנו את הפצצה, ואיך אומרים? ... אין חיה כזו? מה אז?" חוסר השקט של שר הפנים ניכר היטב מן הדרך שבה החליק על עניבתו הססגונית מעלה-מטה, בקצב שהלך וגבר.

"אל תצחיק אותי," אמרה שרת החוץ. "הם ירצו הוכחות! הם ירצו לראות את הפצצה בעצמם! לצלם אותה! לבדוק אותה! לתת אותה למומחים שלהם! לנתח אותה כמו שמנתחים גופה במכון לרפואה משפטית. נציגות תקשורתית של מחצית העולם נמצאת למטה ברחוב, רק מחכה שתצא להגיד את מה שיש לך להגיד. אתה חושב שאתה יכול לסבן את כולם? את כל העולם? זה יהיה הסוף שלך! של כולנו! אסור לעשות את זה! בשום פנים!"

"אז מה? נצא ונכריז שהצליחו להטמין לנו פצצה גרעינית במרכז הארץ? בתוך חדר השינה שלנו? ממש מתחת למיטה?" שאל בהתרסה שר האוצר סלע. "ושזו גם לא הפצצה האחרונה? שיש אולי נוספות בדרך? אתם מבינים מה זה יעשה? איזו אנדרלמוסיה תיווצר? איזו פאניקה? אילו מהומות? העם ידרוש תשובה! מעשים! העולם ידרוש הבהרות! כולם ירצו לדעת מה אנחנו מתכוונים לעשות! הפעם לא מדובר בבלוני תבערה או בלונים שנושאים מטעני נפץ כמו שתושבי עזה הפריחו לעבר ישראל. ומה תהיה התשובה שלנו? אתם מבינים מה זה יעשה לכלכלה? לתיירות? לפיתוח? הכול ייעצר. אנחנו נהיה 'מדינה בהמתנה'. והפעם לא מדובר

בעולם כולו כמו בתקופת מגיפת הקורונה, אלא בנו בלבד. " שר האוצר, שלא פסק לרגע משטף הדברים, פתח את הכפתור העליון בחולצתו לפני שימשיך. החולצה הייתה ספוגת זיעה.

"אני יותר מודאג מהתנפלות אפשרית של ההמון על הבנקים, על נמל התעופה, על נמלי הים ועל מעברי הגבול," אמר מיכאל פז הר. היה ברור שהוא מדבר כמו שאמור לדבר הממונה על ביטחון הפנים. בינו לבינו כבר ניסה להעריך את סדר הכוחות לשמירה על הסדר בנסיבות מן הסוג הזה. "אני זוכר היטב את תקופת מלחמת המפרץ, שבה ברחו מתל אביב. הראה לי אדם שפוי אחד שלא ירצה להימלט מכאן עכשיו! ומיד!"

"אני מניח שלמומחים שלנו, שחושבים על הכול, יש תשובה לתסריט מן הסוג הזה, לא? אז מה הם אומרים?" שאל ראש הממשלה.

"אתה צודק. יש לנו תכנית פעולה כמעט לכל מצב, השיב קולו של השר גינוסר ברמקול.

"לעומת זאת, פצצה גרעינית, אטומית... במזוודה? לא. לזה אף אחד לא התכוון. זה לא נמצא בפרוטוקול."

"מה שברור לי הוא שאנחנו חייבים להרוויח זמן," אמר ראש הממשלה. "אנחנו צריכים איזשהו רעיון!"

"חברים, בלהט העניין שכחנו את הדרישות שמופיעות במסמך?" שאלה מרגלית דור שרת החוץ. "אסור לנו להתעלם מהן."

"דיפלומטית נשארתי דיפלומטית. הא?" התריס לעומתה שר הביטחון ברמקול. "מה את חושבת, שזה סכסוך בין לאומי נוסח כריית מנהרה באירופה שפוגעת בשדות הטוליפים של הולנד? אני לא הייתי מגיב על הדרישות. אם נודיע שאנחנו אפילו שוקלים אותן, אפילו סעיף אחד מהן – הרי שאנחנו משחקים לידיים שלהם."

זעם ניכר בקולו של אליהו גינוסר. "העולם כולו יתנפל עלינו וידרוש שנשקול עוד סעיפים. אסור לנו להתעסק בזה. אנחנו חייבים לשדר שהעניין כולו הוא פעולת טרור. בסוף פעולה כזאת הטרוריסט חייב להיות מוטל מת; ומישהו מבצע בו וידוא הריגה. זו ההתייחסות הנדרשת לאיום מטורף כזה, והמסר החד והברור שצריך לצאת מכאן. אם הם יצליחו לגרום לנו למצמץ, נראה פצצות כאלה בכל שני וחמישי. ולא רק כאן. בעולם כולו. לא יהיה לזה סוף. הדבר היחיד שאנחנו חייבים לשדר לכולם הוא שלא חשוב מה יקרה, ואיך, אנחנו נשים לזה סוף. אתם יודעים מה? בסוף כולם יודו לנו."

"אנחנו חייבים להתייחס לדרישות הפלשתיניות, חזרה שרת החוץ, "מהטעם הפשוט שזה מה שהעולם ירצה לשמוע מאיתנו. לא נוכל להתעלם. בוודאי שלא לזמן רב."

"אז חוץ מן הדרישה ההזויה שמבקשת להחזיר לבתיהם בתחומי ארץ-ישראל מאות אלפי פלשתינים שאבותיהם או אבות אבותיהם עזבו לפני מלחמת העצמאות ב-1948, במהלכה ולאחר מלחמת ששת הימים – מה שיחסל את מדינת ישראל כמדינת העם היהודי – מה עוד חדש ברשימת הקניות של הפלשתינים?" שאל ראש הממשלה.

"שום דבר שאנחנו לא מכירים. גבולות קבע, שליטה בירושלים ובהר הבית, במסגד אל אקצא ואפילו בכותל המערבי, חלוקת משאבי המים, חיסול ההתנחלויות, תשלום פיצויים על אדמות שאבדו להם ושטחים חקלאיים שאותם עיבדו, ועוד כמה עניינים הזויים נוספים..." השיבה שרת החוץ.

"כמו?"

"אפשרות להקים צבא, כולל חיל אוויר, נמל תעופה בין לאומי בפרברי רמאללה, נמל בעזה כולל חיל ים, שלא לדבר על משטרה והקמת המדינה הפלשתינית. ויש רק עוד עניין 'קטן' אחד."

"והוא?"

"הדרישה שכל מי שהגיע לישראל ממדינה אחרת בגיל למעלה משמונה-עשרה ישוב בתוך שנתיים למקום שממנו בא. בעצם לא חשוב להם לאן הוא יחזור, ואם הוא יכול לחזור לשם – העיקר שייצא מכאן. מצידם שיטבע בים."
"ממש זוטות...!" המשיך שר האוצר בנימין סלע בציניות מופגנת.

גונן בר-און נראה כמי שכפאו שד. בינו לבינו הבין שאין לו שום רעיון איך לטפל במצב. לממשלה לא היו שום תכניות מגירה לטיפול במצב עניינים שבו מאיימת על ישראל פצצת אטום ניידת במזוודה. נכון, מצפים ממנו לגלות מנהיגות, שכן מנהיג נבחן במצבי לחץ; אבל פה לא היה לחץ מתון או אפילו כבוד, אלא לחץ בלתי אפשרי ובלתי אנושי. אז מה עושים?

"קודם כול, "מצא את קולו, "שיהיה ברור: שום דבר מן הנאמר כאן מעתה ועד לסוף המשבר לא עובר את מפתן החדר הזה ללא ידיעתי וללא אישורי. אחר כך תוכלו לכתוב זיכרונות, אם תישארו בחיים. החל מרגע זה רק אני מדבר בפומבי. אף שר בממשלה לא יתראיין לתקשורת. עכשיו כל אחד מכם יעלה על הכתב כמה רעיונות לצעדים מתבקשים מידיים. קדימה! יש לכם עשר דקות. אליהו, אתה עדיין על הקו?"

"כן, גונן, "נשמע קולו של אליהו גינוסר, שר הביטחון.

"יפה. זה כולל גם אותך. עשר דקות, ואני רוצה שתתקשר אליי בחזרה. אין לנו זמן. שמועות הן דבר נורא. אני לא רוצה שהן יתחילו להתפשט."

"כן, אדוני."

עשר הדקות חלפו. שוב זמזם מכשיר הטלפון על שולחנו של בר-און. מן החוץ חדרו קולות של צופרי מכוניות שניסו לפלס להן דרך בפקק שנוצר מסביב לכל קריית הממשלה והחל להשפיע על לחץ התנועה גם במבואות העיר ירושלים. אט-אט החלו מתגנבים אל קולות הצופרים צלילי סירנות של מכוניות משטרה.

"כן, אליהו. מה אתה מציע?" קרא ראש הממשלה אל מכשיר הטלפון, מעביר את השיחה שוב למצב 'רמקול'. באותה שנייה ממש נשמע צלצול טלפון נוסף בחדר. הבהוב נורית מכשיר הטלפון הורתה על כך שזה היה הקו ממשרדו של מנכ"ל המשרד. יעקב עמירן קטף את השפופרת: "מה!?" נשמעה בחדר צעקתו.

הנוכחים בחדר השתתקו באחת ותלו עיניהם בדובר. "מה קרה?" שאל ראש הממשלה.

"הסי.אן.אן מדווח על זה ממש עכשיו," אמר עמירן. "ושר התקשורת הודיע הרגע שרשת הטלפונים הבין לאומית שלנו קרסה."

בחדר השתררה שתיקה ארוכה.

מן העבר השני נשמע צליל כחכוך. קולו של שר הביטחון שעלה מן הרמקול היה סדוק: "ראשית, חייבים להפעיל מיד תקנות לשעת חירום. שנית..."

"רק רגע, אליהו. המתן שנייה. מי בעד?" שאל ראש הממשלה את השרים שבחדר. ארבעת השרים הרימו את ידם.

"התקבל, אליהו. המשך בבקשה."

"לסגור את גבולות ישראל בצורה הרמטית. אין יוצא ואין בא. צריך..."

"מה!?" התפרצה שרת החוץ וגחנה אל עבר מכשיר הפלסטיק. "יצאת מדעתך?! אתה יודע איזו התקוממות תיווצר? אתה..."

"שום התקוממות. גם כשביטלנו את כל הטיסות מכל העולם כשנפגענו בקורונה אף אחד כאן לא השתולל," אמר שר הביטחון.

"אף אחד לא השתולל – משום שכל שאר העולם היה סגור. אי אפשר היה לטוס גם אם מישהו רצה."

"נכון. אבל גם אם את צודקת, מה את מציעה?" התריס השר לביטחון פנים מיכאל פז הר. "שהם ירמסו אחד את השני באולמות נמל התעופה? שוב אני מזכיר לך את מלחמת המפרץ ב-91. אנשים ירצחו כדי להשיג מושב במטוס. זה לא כמו בימי הקורונה: אז האזרחים הבינו שמדובר במגיפה עולמית, והם לא יהיו בטוחים בשום מקום בעולם. כאן האיום הוא מקומי."

"אתה מאשים אותם?" קרא שר האוצר. "אם לא תיתן להם לצאת, הם ירצחו אותנו. מה זה כאן, בית סוהר?! מחנה מעצר?! מחנה השמדה?!"
"אל תגזים."

"אני מגזים? ישראל היא מדינה חופשית, אם שכחת!"

"וחוץ מזה, זה לא יעבוד."

"מה לא יעבוד?"

"לסגור את המדינה. אי אפשר לסגור מדינה. בוודאי שלא באופן הרמטי," אמר שר האוצר.

"זה נכון: לא הצלחנו לסגור את המדינה בפני מבריחים, מבקשי מקלט, מהגרי עבודה, מסתננים למיניהם..." המשיך לטעון השר לביטחון פנים.

"אולי אתה צודק," אמר שר הביטחון, "אבל אני בטוח שנצליח לסגור את המדינה טוב יותר מכפי שאנחנו מצליחים עכשיו. נשקיע משאבים... מאמץ..."

"רבותי!" קרא ראש הממשלה. "אין לנו זמן לויכוחים. אני רוצה רק הצעות.

אחר כך נקיים הצבעה. מובן?"

איש מן הנוכחים לא הגיב.

"עוד משהו, אליהו?"

"כן. עוצר בשטחים המוחזקים, וסגר מוחלט עליהם. גם בשטחי הרשות

הפלשתינית. הפעלת ממשל צבאי ועוצר על כל אזרחי ישראל הערבים."

"אתה משוגע!" קראה שרת החוץ. "מעשים כאלה יביאו לגינוי בין לאומי."

"וזה גם לא יעבוד..." המשיך שר האוצר.

"אחרי שתתקע לשניים-שלושה מהם כדור בראש... תאמין לי שזה יעבוד."

"אתה מטורף. אתה תירה להם בראש?"

"אם צריך..." השיב שר הביטחון.

"בלי הערות, בבקשה. אין לנו זמן!" קרא ראש הממשלה, וניכר בו שהוא

מאבד את שארית סבלנותו.

"אני יודע שזה נשמע רע. מה אתה חושב, שאני ילד? אבל מוטב שיגנו אותנו

מאשר יקוננו עלינו. ואם זה קשה לך, ולא נוח, תעטוף את זה איך שאתה מוצא לנכון,

מצידי בנייר צלופן צבעוני, ותצרף בלון הליום," המשיך שר הביטחון. "אתה הרי

מומחה למליצות נבובות ולמילים מכובסות."

"מה דעתך, מרגלית?" פנה ראש הממשלה אל שרת החוץ, מסמן לה להימנע

מלהגיב על דבריו הבוטים של שר הביטחון.

"אני חושבת שלפני שתסגור את גבולות המדינה אתה צריך לדבר עם נשיא

ארצות הברית ולשתף אותו. גם בלכטים. דבר איתו על המצב שנוצר. על המצוקה

שבה אנחנו נמצאים. שאל מה דעתו."

"כן? ומה הוא כבר יכול להציע? השטויות ששמעתי עד היום מהאיש הזה..."

"אין לי מושג מה הוא יכול להציע... אולי ליועצים שלו יש רעיון. וגם אם לא יציע דבר, לפחות לא יוכל לומר לנו בעתיד שלא שאלנו אותו... שהתעלמנו ממנו... גם זה משהו... בכלל, אני חושבת שכדאי להבהיר לאומות העולם שנקלענו למצב בלתי אפשרי. שכל מה שנעשה בזמן הקרוב אולי יהיה מוטעה. הייתי מנסה לנטרל מראש כל תגובה ביקורתית כלפינו. להודות למפרע בכל טעות. בכך נוציא את העוקץ מכל תגובה.

"אני מציעה לבקש עצה גם מאומות העולם. אדרבא, שינחו אותנו כיצד לפעול. שיאמרו מה הן מצפות שנעשה. אנחנו חייבים להעלות את השאלה: מה היו עושות מדינות אחרות אילו נקלעו הן לנעלינו? אנחנו גם צריכים לנסות להבהיר לכול שהחל ממחר זה עלול לקרות גם להם. זה צריך להיות המסר העיקרי שלנו. שזה לא ייגמר ב-1945, כי מי שהכין פצצה קומפקטית אחת, לא היה טורח כל כך אלמלא התכוון לעשות בה שימוש יותר מפעם אחת. שיש לו בוודאי תוכניות ליצור סדרי עולם חדשים. היום זה אנחנו, מחר ספרד בסכסוך עם הבאסקים, מחרתיים הבריטים והאירים, ההודים והפקיסטנים, הטורקים והכורדים... הרשימה ארוכה. אף אחד איננו מחוסן. כל אחד יכול להתעורר מחר בבוקר עם פצצה מתקתקת מתחת לכרית שלו. מוטב שכולם יתכוננו. וישתפו פעולה. כולם צריכים לפעול יחד ולמגר את המפלצת."

"זה עוד לא הכול", אמר השר לביטחון פנים. "יש דבר נוסף, חשוב לא פחות."

"כן?" שאל ראש הממשלה. "ומהו?"

"אני חושב שצריך למנות לעניין הזה איש משא ומתן. מישהו שיתנהל מקצועית מול הגורמים המאיימים עלינו. צריך לנהל איתם את השיח."

"איזה שיח? כבר החלטנו שלא יהיה שום שיח. מי שמאיים עלינו צריך להימצא בסוף המערכה מת. כבר שכחת?"

"בכל זאת צריך לנהל משא ומתן. לפחות כדי להרוויח זמן."

"כן? ומה נציע להם כפתיחה? פינוי יישובים או את זכות השיבה?"

"את זה תשאיר למי שינהל את המשא ומתן."

"ומי זה יהיה?"

"אני לא יודע. אבל זה חייב להיות מישהו מנוסה ביותר."

"אני מקווה שלא מי שניהל את המשא ומתן לשחרור גלעד שליט. במבחן התוצאה, החייל היה שבוי חמש שנים ולבסוף שיחררנו בעבורו אלף, אלף!!! מחבלים.

טרוריסטים. אלף!!! חלקם חזרו לרצוח יהודים אחרי ששוחררו!"

"זה כנראה מה שאפשר היה להשיג, התגונן השר לביטחון הפנים."

"הלאה!" קרא ראש הממשלה ונפנה לעברו של שר האוצר שהשיב מוכנית:

"הייתי נוקט כמה פעולות מתבקשות בעניינים מוניטריים וכלכליים: העברות כספים

ותשלומים, בורסה, קיצוב דלק, הקפאת מחירים על פי חוק ואולי עוד עניין או

שניים."

"כמו?"

הבטחת הכנסה לעצמאים ולמפוטרים. אנחנו לא רוצים כאן התקוממות

עממית, הוסיף שר האוצר.

"מיקי?" שאל ראש הממשלה את השר לביטחון הפנים.

"כבר הזכרתם כמעט הכול."

"יפה." ראש הממשלה הורה לעמירן לסכם הכול. "בעוד רבע שעה נקיים

פגישה נוספת כאן בחדר, אמר לשרים. "אחר כך נדבר על ההצהרה המדינית."

דניאלה כהן היטיבה את האוזניות על ראשה, לגמה מכוס המים שניצבה לידה על השולחן המרופד בלבד ונענעה בראשה לעבר הטכנאי והעורך מעבר לחלון בעל השמשה המבודדת של האולפן. בתנועה שהביעה תהייה צקצקה בלשונה, נשמה נשימה ארוכה, ובחמש בדיוק דחקה את מפסק המיקרופון קדימה. האור האדום שנדלק על המכשיר הקטן שלמולה, ובו בזמן מחוץ לאולפן, מעל לדלת הכניסה, אמר: 'שידור'.

בקול העמוק והמוכר כל כך פתחה הקריינית וקראה: "כאן שידורי ישראל מירושלים. השעה חמש, והרי החדשות מפי דניאלה כהן ועיקרן תחילה. בעקבות גילוי הפצצה הגרעינית הממוזערת במזוודה במלון הילטון שברחוב הירקון בתל אביב, היום בצוהריים, החליטה ממשלת ישראל בראשותו של גונן בר-און להפעיל 'תקנות לשעת חירום'. על הסיבות שהניעו את הממשלה להחליט כך ימסור ראש הממשלה בהודעה רשמית בשעות הקרובות. אני חוזרת על ההודעה." הקול המדוד של הקריינית נשמע דרמטי משום הרווחים המודגשים והמדויקים שהפרידו בכוונה בין המילים.

"אנו מביאים עתה לידיעתכם כמה מן התקנות המיוחדות לשעת חירום שאותן התקינה ממשלת ישראל במיוחד לעת הזאת. כמו כן אנו מפנים את תשומת לב הציבור לתקנות הרגילות לשעת חירום הנכנסות גם הן לתוקפן.

החל מהיום, יום שלישי אחד-עשר ביולי, כ"ב בתמוז ה'תשפ"ג, מוטל סגר מוחלט על כל גבולותיה של מדינת ישראל. נמלי הים והאוויר וכן הגבולות היבשתיים – סגורים מרגע זה. עד להודעה אחרת מוטל סגר מוחלט על השטחים המוחזקים והשטחים שבשליטת הרשות הפלשתינית. מי שיימצא מפר את הסגר, ייעצר ויועמד לדין.

כל אמצעי התקשורת לישראל וממנה, רשתות האינטרנט והרשתות החברתיות – שאינן בשימוש לצרכי המדינה – ינותקו.

הפעילות הבורסאית תופסק לאלתר, ושערי המניות ייקבעו כאלה של סיום המסחר אמש. שערי המטבעות הבין לאומיים ייקבעו ברמתם הנוכחית. תיאסר העברת כספים מישראל ואליה, למעט כספי מדינה.

בתי החולים, קופות החולים והמרפאות יעברו לפעול במתכונת חירום. התנועה בדרכים מותרת רק לתחבורה הציבורית, רכבי חירום מכל סוג, רכב ממשלתי ורכב צבאי. נאסרת הנסיעה ברכב פרטי, למעט רכב נכים. נהגים שיפרו את ההוראות – רכבם יוחרם לאלתר, ובעליו ייעצר ויועמד לדין. תופסק לאלתר כל פעילות עיתונאית, זרה או מקומית, למעט פעילותו של תאגיד השידור הישראלי כאן, שיאוחד עם תחנת הרדיו הצבאית גלי צה"ל ויחידת דובר צה"ל.

מרגע זה נאסרת על תיירים היציאה מבתי מלון שהם מתגוררים בהם. דיפלומטים ואזרחים זרים, כולל פועלים, אינם מורשים לנוע בדרכים ולצאת מבתיהם אלא בשעות שתותרנה לתנועה להצטיידות במזון ותרופות – פעמיים ביום, למשך שעה אחת בכל פעם. מפירי ההוראות ייעצרו ויועמדו לדין.

דובר צה"ל יפרסם בשעות הקרובות את שמות היחידות שתתייצבנה לשירות מילואים.

האחראים על המקלטים המוגנים נקראים לפעול מיד כנדרש.

רצועת עזה: נאסר על תושבי הרצועה להתקרב לגדר המערכת מכל סיבה שהיא. מי שיימצא בטווח של פחות מחמש מאות מטרים מן הגדר – יירה ללא אזהרה.

דניאלה כהן נשמה עמוקות ולגמה שוב מכוס המים לפני שהמשיכה: "אנו מפנים שוב את תשומת לב הציבור לתקנות המדינה לשעת חירום. כל העובר על אחת ההוראות האמורות לעיל צפוי למאסר עד שבע שנים. העובר על הוראה הנוגעת בביטחון המדינה עלול להישפט בפני בית-דין-צבאי-שדה, שלו סמכויות לגזור גם גזר דין מוות.

כמו כן מודיעה ממשלת ישראל כי הבהירה באמצעות משרד החוץ לכל המדינות הנוגעות בדבר, בהן ארצות הברית, ארגון הגג של מדינות האיחוד האירופי, ועוד – כי אין אף באחת מן הפעולות הננקטות כעת כוונה לאיים בצעדים התקפיים מסוג כלשהו או על מדינה כלשהי."

17:32 ירושלים

"דיברת כבר עם נשיא ארצות הברית?" שאלה שרת החוץ את ראש הממשלה.

וגם עם נשיא רוסיה; חשבתי שכדאי שגם הוא יהיה "דיברתי, דיברתי.

בתמונה, בתקווה שיהיה בצד שלנו."

"הוא אף פעם לא בצד שלנו. ולא חשוב מה העניין."

"אולי, אבל חשבתי שזה לא יכול להזיק."

"שיהיה; אז מה היה להם להגיד לנו?"

"כלום. מה ציפית שיגידו? הנשיא האמריקאי יבש כמו צנון. והרוסי חושב

שהוא במשחק פוקר. לעולם לא יגיד את דעתו, אם יש לו דעה."

"ובכל זאת, מישו מהם הציע לך משהו?"

"כן. האמריקאי. את חסדי האל. הוא אמר לי, 'אלוהים יעזור לכם.' כאילו שאני צריך אותו כמתווך כדי שאלוהים יעזור לנו. האיש הזה בא מחגורת התנ"ך של דרום ארצות הברית ונטוע בה עמוק. לשם הוא שיידך."

"לאן בדיוק?"

"לא יודע. מה זה משנה? טקסס, אוקלהומה, מיזורי, קנזס, מיסיסיפי..."

"אז מה עושים עכשיו, אחרי שניתקנו את עצמנו מן העולם?" שיחררה לבסוף שרת החוץ לחלל החדר. מבטה הוסט אל הדלת שבעדה נכנס עכשיו שר הביטחון ששב מן הצוללת.

"אין לי שמץ של מושג מה עושים," השיב ראש הממשלה בהתרסה. "אני לא חושב שאיזשהו מנהיג במקום כלשהו בעולם היה אי פעם במצב כזה. בעוד זמן קצר אני חייב להתייצב מול מצלמות הטלוויזיה, מול העם, העולם, ולתת תשובות..."

"ברור שאנחנו חייבים לגלות מי אחראי לפצצה הזאת," המשיך. "אם נצליח בכך, ייוותר לנו זמן לתכנן את המשך דרכנו ולדאוג שלעולם לא נופתע כך שנית."

"מה אתה מתכוון להגיד במסיבת העיתונאים?"

"אומר שהקמנו צוות חשיבה. אגיד שנקשיב לכל מי שיציע רעיון, ושכל מי שימסור מידע יקבל חסינות. אנחנו חייבים לקנות זמן. בכסף, בתקווה, בכל דרך."

"אנחנו חייבים להבהיר גם למדינות העולם שנפרצה דרך חדשה," תמכה שרת החוץ בראש הממשלה. "מחר בבוקר זה עלול לקרות בכל מקום. האיום עלול להיות חלקו של כל אחד. אף מדינה אינה חסינה, ולכן הבעיה לא תישאר רק שלנו. הטרור עלה כיתה, והוא יתפשט במתכונתו החדשה לכל מקום בעולם. זה יקרה מהר הרבה יותר מכפי שכולם חושבים."

19:00 ירושלים

בתמונה שהופיעה על מרקעי הטלוויזיה נראה ראש הממשלה מבוגר הרבה יותר משישים ושש שנותיו. האיש נראה רזה מתמיד, כפוף במקצת וחולני. נראה שלא עזרו הניסיון והידע של מאפרת הטלוויזיה הוותיקה ועוזרתה, שעמלו במשך עשרים דקות כדי לטשטש את צללית הלחיים הנפולות ששיוותה לראש הממשלה חזות מוכה, מותשת וחסרת אונים.

"אזרחי ישראל", פתח גונן בר-און, וכעת גם קולו הסגיר את מצב רוחו. "היום חלה תפנית היסטורית חמורה בדברי ימי האנושות ומהלך הסדר העולמי. העולם כולו יצטרך לתת דעתו על התפנית הזאת, ומהר. למעשה – מיד. זו הפעם הראשונה מאז הוקמה המדינה ב-1948 שבה מאוימת ישראל בהכחזה המונית, ממשית, מיידית ומוחלטת.

הבוקר, בשעה שמונה שלושים ואחת דקות, נפל דבר. אל מערכות החדשות החשובות בעולם הגיע שדר שהודיע על פצצה גרעינית במזוודה שנמצאת באחד מחדרי מלון הילטון בתל אביב. פצצת האטום החדשנית אכן נמצאה בחדר המלון. זוהי פצצה עקרה, נטולת מנגנון הפעלה. כרגע – בבחינת איום בלבד. "גונן בר-און משך אליו את כוס המים שניצבה לפניו ולגם ממנה בטרם המשיך: "אחרי שבדקנו נוכחנו לצערנו שהפצצה הורכבה בידי מומחים. אילו הותקן בה מנגנון הפעלה..." ראש הממשלה בלע את רוקו ונראה כמתקשה להמשיך. הוא טיהר את גרונו, "ובכן... היה נגרם נזק... שעל... תוצאותיו והשלכותיו..." ראש הממשלה כחכח שוב, "אפילו איני מעז לחשוב."

כעת נראה שהאיש החל להתעשת, וניכר שהוא מבקש להפוך ענייני ככל האפשר. "מטמיני הפצצה העניקו לנו שלושים ימי חסד. שלושים ימים שבהם אנחנו נדרשים למלא כמה דרישות. אציג אותן לפניכם: שחרורם של כל האסירים הפלשתינים הכלואים בבתי הכלא בישראל, הצהרה על נכונות ישראל לפרק את כל ההתנחלויות בשטחי יהודה ושומרון, נסיגה ללא תנאי מכל שטח שנכבש במלחמת ששת הימים, כולל רמת הגולן, והצהרה פומבית המאשרת כי ישראל היא מדינת כל אזרחיה, ירושלים המזרחית היא בירתה הנצחית של מדינת פלשתיין, וכי כל פלשתיני שיחפוץ בכך יוכל לממש את זכות השיבה לתחומי ישראל, רצועת עזה והשטחים המוחזקים, נוסף על פיצוי כספי לכל חוזר. הדרישה האחרונה קשה מכולן: כל מי שהגיע לישראל לאחר גיל שמונה-עשרה ישוב בתוך שנתיים למקום שממנו בא.

אגיד לכם בכל הכנות: לא ברור לי מה הצעדים שנכון לנקוט. עם זאת אני רוצה להבטיח לכם שיוקם צוות מוחות מן המבריקים במדינה כדי לנסות ולהתמודד עם כל מה שלפנינו. נקים גם מוקד הצעות שאליו יוכלו האזרחים להתקשר ולהציע פתרונות. כל הצעה תישקל בכובד ראש. וייתכן... ייתכן שניאלץ גם ללכת בסופו של דבר לסוג של משאל עם בכדי להחליט על צעדינו.

ברור לכולנו כי לא נוכל להמשיך בחיינו הרגילים. הנסיבות מאלצות אותנו להכריז על שעת חירום – על כל ההשלכות הנובעות מהכרזה כזאת. המגבלות שהטלנו היום עליכם ועל עצמנו הן החמורות ביותר שהוטלו אי פעם במדינת ישראל או במדינה דמוקרטית כלשהי בעולם כולו. לרבים מאוד ייגרמו קושי, אי נוחות, עוול ואולי גם נזק. אני מבקש מכולכם, אנא, נסו לקבל את הדברים בהבנה. ברור לי שאנחנו הולכים לתקופה הקשה ביותר בתולדותיה של מדינת ישראל. הקשה ביותר לעם היהודי. אני יכול להבטיחכם כי נעשה הכול כדי להיחלץ מהצרה שאליה נקלענו. ואני מבטיח לכם כי בחלוף הסערה נשתדל לפצות את הנפגעים במידת האפשר.

זוהי שעה קשה. שעה שבה עם ישראל חייב לשכוח את חילוקי הדעות, את היריבויות הפוליטיות, האידיאולוגיות והאישיות ואת קשיי היום-יום. שרדנו פרעות, שרדנו את הכבשנים, שרדנו את המלחמות, ואני סמוך ובטוח שנשרוד גם את הלא נודע שלפנינו. אני משוכנע שנצא מהסכנה מחוזקים, נחוישים ומחוסנים יותר. בעת הזאת אומר רק דבר אחד נוסף: מי שיודע להתפלל, שיתפלל. אזרחי ישראל, ישמרנו האלוהים!"

19:23 מטה שירות הביטחון הכללי בצפון תל אביב

במשרדי היחידה המבצעית לחץ סגן ראש השב"כ על מפסק השלט רחוק וכיבה את מכשיר הטלוויזיה. "רק דבר אחד הוא לא אמר: 'עברנו את פרעה, נעבור גם את זה'." איש מהנוכחים בחדר לא צחק. "אז נעלנו את המדינה והשכבנו את כל האזרחים לישון." המשיך סגן ראש השב"כ. "ומה הלאה?"

לכל הנוכחים היה ברור שהשאלה מופנית אל ראש השב"כ בכבודו ובעצמו.

"בשלב הראשון, פתח אסף שמעוני, "אנחנו חייבים למצוא את מי שהכין את התבשיל הזה – מי שבנה את הפצצה, ומי ששלחו אותו. אני גם רוצה לדעת איך הוא הגיע אל בית המלון, והאם הפצצה הגיעה איתו. אם היא הובאה לשם בנפרד, אני רוצה לדעת מי הביא אותה ומי הכניס אותה אל החדר. ומתי. אנחנו נמצא את התשובות לכל השאלות הללו גם אם לא נישן במשך שלושים יום. אם לא נוכל לספק את התשובות, נוכל לשכב לישון לתמיד. זה ברור."

"איך אתה מציע להתחיל?" שאל ראש אגף המבצעים, עובדיה ששון, שולף מכיס חולצתו השמאלי את פנקס הרשימות שהיה תחוב שם דרך קבע. מהבעת פניו נראה כי הוא נכון לקרב.

"נתחיל במלון עצמו", אמר ראש השב"כ. "נתחיל עם כרטיסי הזיכרון של מצלמות האבטחה. אני מציע לסרוק אותם שלושה ימים לאחור. אני רוצה לדעת מי הכניס את המזוודה לחדר 602, ומתי. אני רוצה שכל האורחים יתחקרו וימסרו עדות. אני רוצה שתחקרו את כל העובדים, הפקידים, החדרניות, מנקי השירותים וכל בעל תפקיד אחר שם. ולא רק הם. כל מי שקשור במלון בקשרי עבודה – ספקים, נותני שירותים, אפילו עורכי הדין ורואי החשבון של המלון."

"עוד משהו..." החל סגן ראש השב"כ לומר בשקט שהשתרר מסביב.

"כן, מה עוד?" שאל ראש השב"כ.

"צוות שני יתחקה אחר מקור המזוודה. אני רוצה לדעת מאיפה היא, ואני רוצה שתזהו את האימא של החזיר, הגמל, הנחש, הקרוקודיל או מה שזה לא יהיה שממנו נוצרה. אני גם רוצה לדעת למי היא נמכרה, בכמה ומתי."

"אהה", המהם ראש אגף המבצעים.

"צוות שלישי יברר היכן אפשר לרכוש את הידע הדרוש לייצור פצצה גרעינית מן הסוג שלנו. אנחנו חייבים לדעת למי יש את הידע, איפה הוא נמצא, האם הוצע למישהו למכור אותו, האם היה מי שאולץ להיפרד ממנו בגלל סחיטה, איומים או כל סיבה אחרת. צריך לברר את מי ניסו לשכנע למכור ידע כזה, אם עקבו אחריהם, סחטו אותם, איימו עליהם. הכול. השאלה העיקרית היא, כמובן, מי מכר את הידע, מתי, בכמה, ובעיקר – למי."

צוות רביעי יצא לנמלי הים והתעופה ולמעברי הגבול. אני מניח שיש אנשים שעדיין נמצאים שם והיו בדרכם לצאת מישראל. אתם נועלים את כל הנמלים. איש לא

יוצא ולא בא עד שאנחנו בודקים כל אחד ואחד מהם. אני גם רוצה שיחקרו כל נהג משאית שמוביל סחורות מן השטחים המוחזקים ורצועת עזה. אני רוצה להיות בטוח שלא החדירו לנו את הפצצה כמו שהחדירו את הפצצה שהתפוצצה ברחוב דיזינגוף. מה שאתם עושים עם עובדי המלון – תעשו עם כל אחד מבקרי הגבולות ופקידי המכס. אני גם רוצה לדעת מי נכנס לישראל בחודש האחרון, למה, והיכן הוא נמצא כעת. צוות חמישי יבדוק מי יצא מישראל מאתמול אחר הצהריים והיכן הוא נמצא עכשיו."

"למה דווקא מאתמול אחר-הצהריים? מדוע לא קודם?" שאל ראש אגף החקירות של השב"כ, מוטי קידר.

"בבית המלון מנקים ומסדרים את החדרים לכל המאוחר בשלוש אחרי הצהריים. אני לא מאמין שמי שזה לא יהיה היה מותר פצצת מזוודה מן הסוג הזה ללא השגחה, ולעין חקרנית של חדרנית. הטבע האנושי, ידידי."

"צודק. מתקבל על הדעת."

20:16 ירושלים

"אליהו, רק רגע. יש לנו בעיה," אמר מנכ"ל משרד ראש הממשלה לשר הביטחון, שצעד נמרצות במסדרון.

"מה אתה אומר?" השיב אליהו גינוסר בלי לנסות להסתיר את הסרקזם שהשניא אותו על מרבית הסובבים אותו. "מה הבעיה? חוץ מן הבעיה שלפנינו, כמובן, שהיא מספיק בעייתית, לדעתי."

"בר-און. בר-און הוא הבעיה," אמר יעקב עמירן.

"למה אתה מתכוון?" שאל שר הביטחון.

"בר-און חזר לשתות. ראיתי אותו מגניב בקבוק למגירה. אני פוחד שהחלשות שיקבל לא תהיינה שקולות. שהוא יתפרק לנו. בדיוק כמו שקרה כשהיה צריך להחליט על תגובה להפצצות החיזבאללה בצפון. עכשיו זה הרבה יותר חמור. וזה ממש לא הזמן שאנחנו יכולים להרשות זאת לעצמנו."

שר הביטחון הסתכל בעמירן ארוכות והנהן בהסכמה. "אז מה אתה מציע?"

"אני ממש לא יודע. אולי תצטרך לכנס את חברי הקבינט ולפחות להתריע על כך. חייבים להשגיח עליו בשבע עיניים. אני לא חושב שכדאי שנגיע למצב שהוא יסיים כמו מנחם בגין, שברגע האמת יפתיע אותנו באמירה כמו 'אני לא יכול עוד', ויתכנס בקונכיה של עצמו."

"אתה ממש צודק. יש לי בקשה: תפקח עליו עין. שלא יישאר לבדו."

"איך? גם כשהוא הולך לישון?"

"גם כשהוא הולך לשירותים. ועוד משהו... " המשיך השר בהיסוס.

"מה עוד?"

"את הבקבוק... זה שראית שהוא מכניס למגירה..."

"מה איתו?"

"קח אותו ממנו. אולי הוא יבין שעלינו עליו וישתלט על עצמו."

21:00 מטה השב"כ בצפון תל אביב

חדר הישיבות הגדול במטה השב"כ היה מלא אנשים. במקום עמדה תחושת מתח מהולה בריח קפה שחור.

"מי עוד חסר לנו כאן?" זרק ראש השב"כ אסף שמעוני אל חלל החדר.

"כולם כאן," אמר סגנו.

"יפה. מה יש לנו עד עכשיו?"

"לא הרבה," ענה מוטי קידר, ראש אגף החקירות. "כמה רעיונות ומעט מאוד עובדות. אנחנו עדיין עובדים על זה."

הגבר השמנמן והכהה, שלפני גיוסו לשב"כ שימש בתפקיד זהה במשטרת ישראל, פתח: "מי שהכניס את המזוודה לחדר 602 הוא נער השירות. המזוודה הגיעה על שם הלקוח, בעצם הלקוחה, שהזמינה את החדר - ושאת זהותה אנחנו בודקים - ונשלחה למלון על ידי חברת שליחויות. אנחנו מבררים עכשיו איזו מזוודה. אנחנו יודעים מי ייצר אותה. בית חרושת איטלקי. זה עדיין לא אומר שהיא מגיעה מאיטליה. מזוודות מן התוצרת הזאת נפוצות מאוד ברחבי אירופה. גם לא הייתי מתפלא אם בסופו של דבר נגלה שזהו זיוף מוצלח שנעשה בדרום איטליה, שהפכה למרכז זיופים בין לאומי, או במזרח הרחוק - תאילנד, סינגפור, הודו, קוריאה, סין, לך תדע."

"בסדר. מה עוד?"

"טוב," אמר קידר, "עכשיו אנחנו מגיעים לבעיה הראשונה."

"כן? יופי. בעיות נוצרו כדי שיפתרו אותן," השיב שמעוני בנעימה פטרונית שלא הייתה אהודה על פקודיו.

"חשבנו על הדרך שבה ייתכן שהמזוודה הגיעה לארץ. אנחנו לא מאמינים שמי שתכנן את כל זה היה נוטל סיכון שהמזוודה תתגלה במעבר גבול, למשל, במתקן שיקוף או כתוצאה מחטטנות מקרית של מוכס משועמם." לרגע עשה קידר הפוגה קלה בדברים, אולי כדי להרשים את שומעיו.

"ואם כך, מי שהחדיר את המזוודה בוודאי תכנן גם את הדרך הבטוחה להעביר אותה לישראל."

"מתקבל על הדעת, הגיב ראש השב"כ. "אבל למה אתה חושב שהמזוודה הוברחה מחוץ לארץ? האם אין אפשרות שהיא הורכבה כאן?"

"בוודאי, ענה קידר. "אבל המזוודה היא מתוצרת חוץ, וכל חלקי הפצצה הם מתוצרת חוץ, ואי אפשר לקנות פלוטוניום בישראל – כמויות הפלוטוניום במדינה ידועות במדויק והמעקב אחר החומר הזה מתנהל בדקדקנות פרנואידיית כמעט. ברור שהחומר לא בא מכאן. בוודאות. הוא הגיע מחוץ לארץ."

"כן, אבל יכלו להבריא לארץ מוט פלוטוניום, זרק מישהו, "ואז לבנות פצצה גרעינית במזוודה!"

"לא, אי אפשר, התנצח איתו קידר. "בפצצה הזאת הושקע סכום כסף אדיר. לפי הערכת פרופסור יצחק מגן מן ה'מרכז למחקר גרעיני' – והאיש הזה הוא בר סמכא בעניינים האלה – מדובר בעשרות, אם לא מאות, מיליוני דולרים. המנגנון והפיתוח שלו, החדשנות שבמזעור... מגן הסביר לי שכל זה דורש תנאים סביבתיים מסוימים זה לא מטען חבלה שמבוסס על להרכבה. מעבדה משוכללת. בית מלאכה חדשני... צינור מתכת מלא במסמרים... מי שהשקיע כל-כך הרבה, לא יסתכן ויסתמך על... על..."

"על מה? על פקיד מושחת, מוכס אולי?" חתך אותו ראש אגף המבצעים עובדיה ששון.

"בדיוק ככה, אמר קידר. "מי שתכנן את הפצצה לא היה מסתכן בניסיון לשחזר עובד ציבור ישראלי – שבסופו של דבר היה מתברר שאינו מושחת כמו שחשבו... הרי סביר להניח שגם מי שהיה נותן יד להברחה היה רוצה לדעת בדיוק במה העניין. זהב... כסף שחור... חפצי אמנות... אפילו סמים קשים... אבל פצצות?"

אם אתה שואל אותי – זה לא ייתכן. לא בישראל. במקומות אחרים בעולם? ... אין לי ספק שאפשר היה למצוא מישהו."

"כבר מכרו כלי נשק למחבלים, ומטעני חבלה לארגוני פשע... " זרק מישהו.

"אבל לא פצצת אטום..."

"תתקדם, אין לנו את כל הלילה." אמר עובדיה ששון שעמד ליד הדלת, ופתח אותה מדי פעם כדי לנשום מהאוויר במסדרון.

המבט ששלח ראש אגף החקירות לעברו של הדובר בקצה השני של החדר אמר הכול. איבה גלויה שררה בין השניים. ראש השב"כ חשב בו-ברגע כי עליו להדיח מן השירות את שניהם גם יחד ברגע שיסתיים המשבר. במערכות שבהן שיתוף פעולה ועבודת צוות הן אבני יסוד, איבה מן הסוג הזה היא הרסנית.

"ההנחה שלי היא, שהדרך הבטוחה היחידה של הטרוריסטים להחדיר לארץ את הפצצה היא רק הנתיבים הדיפלומטיים," אמר קידר. "האדם שבו נעזרו לצורך ההברחה הזאת הוא, כנראה, בעל דרכון דיפלומטי או אישיות חשובה ורמת דרג במיוחד. אדם שהוא מעל לכל חשד."

"מי הוא האדם הזה, שהוא 'מעל לכל חשד'?"

"כל מי שבטוח שלא יפשפשו בכליו."

"מי? חברי כנסת? שרים? רבנים? ראש הממשלה? הנשיא?"

"נו, באמת. כאילו לא היה לנו חבר כנסת שהבריח סמים, אחר שהבריח טלפונים ניידים למחבלים בבית הסוהר, שר אוצר גנב, ראש ממשלה ושרים שנטלו שוחד, ניצלו את מעמדם, ראש לשכת עורכי הדין שהבריח לארץ במעבר הגבול הראשי של המדינה את המאהבת שלו, נהג של השגרירות הצרפתית שהעביר לעזה אקדחים שמכר למחבלים... נכון?"

"אז על מי אתה מדבר? בעצם, אתה רומז שדיפלומט זה או אחר הגניב את המזוודה לארץ, נכון?"

"כן. דיפלומט, או מאנשי כוח החירום של האו"ם שמשרתים כאן... כל מי שמחזיק בחסינות דיפלומטית ובטוח שלא יחטטו במזוודותיו. אני גם מניח שמדובר באדם שכבר היה בישראל פעמים רבות, מישהו שמכיר את השטח היטב, ובעיקר את ההליכים."

"אולי תגיד כבר בדיוק למה אתה חותר?" עקץ שוב ראש אגף המבצעים עובדיה ששון.

מוטי קידר נעץ בדובר מבט שיכול היה להקפיא גם דם של דג. "בדקנו את רשימת כל בעלי החסינות הדיפלומטית שנכנסו לישראל בשבועיים האחרונים," סינן עניינית. "מדובר בשמונים ושניים בני אדם. ארבעה-עשר כבר הספיקו לצאת מן הארץ. בדקנו אחד-עשר בני אדם שנכנסו לישראל בשלושת הימים האחרונים. כולם עדיין בארץ. מהם, ומשמונים ושניים האחרים שהגיעו בשבועיים האחרונים, נמצאו היום בנמל התעופה ארבעה שעמדו לעזוב את ישראל, ובגלל תקנות החירום הם נשארו כאן. את הארבעה האלה, יחד עם מי שהגיעו בשלושת הימים האחרונים, אני רוצה לחקור."

"מה?! יצאת מדעתך! יש לך מושג למה זה יגרום?" הצטוו ששון. "זו הפרה בוטה של האמנה הבין לאומית..."

"האמנה הבין לאומית יכולה להיכנס לי לתחת!" התפרץ קידר ורעד כעת מחימה בכל גופו. נראה היה בעליל כי איבד את שלוות רוחו.

"רק רגע, בבקשה," קטע שמעוני את ההתפרצות בטרם תתפוס תאוצה. "סלחו לי לכמה דקות..." הוסיף ויצא מן החדר.

ברגע שבו סגר אחריו את הדלת החלה המהומה. מכל עבר פרצו הוויכוחים המוכרים והמאוסים כל כך שהתנהלו כמו על פי ריטואל קבוע. כל אחד ניסה להתגבר בעצמת קולו על האחר. מי שהיה נקלע לכאן בטעות לא היה מאמין שמדובר באנשים שהשתייכו לארגון הביטחוני שקנה לו מוניטין טובים כל כך.

יותר מעשר דקות חלפו בטרם שב שמעוני אל החדר, ואז נשמע ענייני כהרגלו: "מסוכם, קידר. כל הדיפלומטים לרשותך. אתה יודע איפה הם?"

"אם הם נמצאים איפה שהם צריכים להיות, אז אני יודע ב י ו ק איפה הם. כל אחד ואחד מהם."

"עשר. דיברתי עם ראש הממשלה. כמו שאמרתי, החברה האלו הם שלך. לך, נסה להוציא מהם את מה שאפשר."

התדהמה בחדר הייתה מוחלטת. איש לא האמין שראש הממשלה ייתן יד למהלך כזה. ההערכה שחשו עכשיו כלפי האיש שעמד בראש ממשלת ישראל הייתה מלאה. מוטי קידר הנהן וכמו מתנצל אמר: "אני אנסה לא לגרום שום נזק. נפעל על פי כל הכללים... ננסה לעשות את זה בנימוס ובעדינות מירבית..."

"אל תדאג, קידר. יש לך גיבוי מלא. שלי ושל ראש הממשלה. ואני אומר לך את זה כאן לפני כולם. אם אתה רוצה, אתן לך את זה בכתב. אתה יודע מה אמר גונן?" כולם ידעו שהוא מתכוון לראש הממשלה. "הוא אמר שאם בעת החקירה אתה מגיע למסקנה שאתה צריך לקצוץ למישהו את הביצים, לטגן אותן ולהגיש לו אותן אחר כך לארוחת בוקר, שלא תהסס לעשות את זה. במילים האלה."

"אני מקווה שהוא לא שיכור, " מלמל בשקט ראש אגף החקירות. "יש שמועות שהוא שותה..."

22:48 ישראל, נמל התעופה הבין לאומי בן גוריון

המהומה בנמל התעופה הייתה נוראה. אלפי בני אדם שהגיעו הנה בשעות האחרונות כדי לעלות על טיסותיהם המיועדות התבשרו זה עתה שכל הטיסות בוטלו, שהמדינה סגורה ומסוגרת ושהם מתבקשים לעזוב את המקום. המצב שנכפה עליהם היה בעיניהם בלתי מתקבל על הדעת, אך איש לא ידע מה נכון לעשות וכיצד לנהוג. היו מי שנתקפו תדהמה משתקת, אבל גם היו מי שניסו להתנפל על שערי היציאה בתקוות שווא שאם יגיעו לכבש המטוס – תתאפשר להם ההמראה.

משה יצחקי היה מיומן. מיומנותו הייתה מיוחדת, יוצאת דופן, והתפתחה בארגון שגייס אותו לפני שלושים ושלוש שנים. הוא היה כל כך מיומן עד כי קשה היה לו להפריד את מיומנותו מחייו הפרטיים. עניין שהעיב עליהם במידה רבה. יצחקי היה מה שנהוג לכנות במוסד הישראלי בשם: 'מאבחן'. מין התמחות שאין מי שיאמין שהיא בכלל קיימת. אבל יצחקי התפתח יחד עם העיסוק המוזר שלו, ועם הזמן והנסיבות הפך אותו למומחיות של ממש.

את יצחקי היו מזמנים לזירות התרחשות שונות כדי שינסה להבחין בפרטים יוצאי דופן או באנשים שנתונים במתח או מצב לא רגיל. יצחקי פיתח יכולת לאבחן ולנתח אנשים בתוך שניות. בחילופי מילים ספורות או בהתבוננות גרידא, יכול היה לכתוב את תולדות חייו של אדם, שלא לדבר על ניתוח מצבים אישיים או נפשיים. מילה אקראית, תנועה בלתי רצונית, הצצה חטופה ועצבנית בשעון יד – אלה הספיקו כדי שיצליח להסיק כמעט הכול. הוא היה גם מומחה בקריאת שפתיים בשלוש שפות: עברית, אנגלית וערבית, ונעזר בכך רבות כסיוע להבנה השמיעתית. משה יצחקי היה כל כך מוצלח, שרק לעיתים רחוקות טעה.

פעמים רבות נקרא יצחקי לזירת התרחשות כאשר צריך היה לאבחן אדם עם מאפיינים מסוימים. פעם הובא לנמל התעופה כדי לנסות ולזהות בקרב קבוצת מטיילים חשוד בהעברת חומרי חבלה לישראל. מכיוון שהעדיפו לשמור על חשאיות ולא לעצור ולחקור קבוצה גדולה כל כך של תיירים, למעלה ממאתיים בני אדם, הוטל על יצחקי לברור מתוך הקבוצה את מי שכדאי לעכב לחקירה.

שעה וחצי שוטט יצחקי באולם הנוסעים. כדבורה המלקטת צוף בשדה פרחים נע מתייר לתייר ומתיירת לתיירת, שולח בהם הצעות חטופות.

למי יכול להיות מניע ליטול על עצמו סיכון כזה? שאל את עצמו. כסף, למשל, הוא מניע חזק. למי יש אישיות המתאימה לביצוע המשימה? מי נואש עד כדי כך שיתפתה לכסף במחיר שעלול להיות כה גבוה? זו השאלה.

שעה אחר כך כבר אמרו לו חושיו כי זו הגברת ההיא עם תיק היד המהודר. אילו נשאל מדוע הוא חושב כך, היה עונה שהתיק אינו תואם את שאר בגדיה של הגברת, ובוודאי שלא את איכות הנעליים. מי שמסתובבת עם תיק כזה, שנקנה בחנות אופנתית של פּרָפְרִי ועולה מאות אירו לפחות, אמורה לנעול נעליים אופנתיות ולא נעלי ריבוק שעולות לכל היותר שישים דולר. זה לא מתאים. לא מדובר בטעם קלוקל, אלא במשהו אחר.

הוא הבין שלגברת הזאת נמצא כנראה פתאום הכסף לחרוג מרכישת מוצרי האמצע ולרכוש משהו טוב באמת, והיא אכן קנתה לעצמה מתנה. המתנה הזאת תכניס אותה לעשרים שנים לפחות אל מאחורי סורג ובריח, החליט לפני שסימן אותה לאנשי שירות הביטחון הכללי – שהשתרכו בעקבותיו – ופנה אל הקפטריה כדי להירגע מהמתח של השעה האחרונה.

כששב הביתה בשעת ערב מצא שתי הודעות על המשיבון האוטומטי. האחת מסוכנות הביטוח שלו, והשנייה קצרה להפליא: "כל הכבוד!" יצחקי, שזיהה את הקול, הבין מיד במה מדובר. בחיוך של נחת נכנס למקלחת. גם הפעם לא טעה.

אבל למרות כמה הצלחות מרשימות כמו זאת, היו מי שחשבו כי תפקידו של המאבחן מיותר. הם טענו כי אין שכמותו בשום ארגון ביטחון בעולם. ראשי המוסד, ארגון הביון הישראלי, הגדילו לעשות כשטענו שהתפקיד מגוחך ואף העלו את הנושא בכל הזדמנות בפני כל מי שהיה מוכן להאזין, בעיקר בכל פעם שהציעו לקצץ בתקציבם. "לשב"כ מאשרים כל רעיון הבל במשרה מלאה, ואנחנו צריכים להיאבק על כל כוס קפה שסוכן שלנו מציע ל"מגויס" שלנו," טענו.

אבל אז אירע המקרה שבעקבותיו פסקו באחת כל ההלעזות והוויכוחים בעניין. זה היה רצח ראש הממשלה יצחק רבין. לפתע הבינו כולם, ואף הודו בכך, כי אם היה יצחקי נוכח בכיכר ההיא בערב ההוא או במעגלי סביבתו הקרובה של ראש הממשלה – היה אפשר אולי למנוע את הרצח. כך קרה שיצחקי לא נגרע ממצבת כוח האדם בשב"כ, להפך: הארגון הסיק את המסקנות המתבקשות והצמיד לו שני צוערים כדי שילמדו ממנו את התורה והמיומנויות הנדרשות לתפקידו.

עכשיו הוכנסו האנשים אל תוך חדרי 'הקרוסלה' זה אחר זה. אדם אחד בכל חדר. הם גם הובאו לכאן כל אחד בנפרד. איש לא ידע על עשרות האנשים האחרים שהובאו לכאן בהסתר. השעה הייתה ארבע לפנות בוקר. עיני כולם נראו טרוטות או אדומות משתייה של הערב הקודם. איש מהגברים לא היה מגולח. רובם היו המומים וכועסים. חלקם היו מבוהלים. הם לא ידעו מי העירו אותם באמצע הלילה, אילצו אותם להתלבש והביאו אותם אל יעד בלתי ידוע.

מתקן חדרי החקירות של השב"כ, ה'קרוסלה', נקרא כך משום שחדרי החקירה הקיפו חדר בקרה עגול שנבנה במרכזם. מתוכו אפשר היה לצפות בנעשה בכל חדר מבעד לחלונות זכוכית מיוחדים וחד כיווניים.

את המתקן הזה בנו עוד בתקופה שבה טרם השתמשו במערכות טלוויזיה במעגל סגור, וכדי לאפשר צפייה במתרחש בכל אחד מן החדרים בו בזמן. בחלוף

השנים הותקנו במקום מערכות מתוחכמות של מצלמות טלוויזיה נסתרות וציוד תקשורת, ציטות והקלטה סמויים גם כן ומן המשוכללים בעולם.

משה יצחקי התהלך לאורך הקיר המעוגל של חדר הבקרה והתבונן בכל אחד מן האנשים שישבו בחדרים השונים. הובא לידיעתו מראש שכולם בעלי חסינות דיפלומטית. איש מהם לא היה מודע לכך שעניינים ואוזניים בולשות אחריו. זו הייתה אחת הפעמים היחידות בקריירה שלו שיצחקי עבד כמעט בתנאי מעבדה. הוא חש כחוקר במדעי ההתנהגות. הוא זה שקבע את השעה, את האווירה והתפאורה. הוא דאג שהחדרים יהיו עמוסים בציוד; בכל חדר היו רהיטים, קלסרים, ספרים וצרכי משרד. לא היה כמעט שום קשר בין האביזרים, ובכוונה תחילה לא איפשרו לנחקר להבין מהו המקום שהובא אליו. על שולחן קטן באחד החדרים היה זר פרחים ענקי בתוך אגרטל גדול. בחדר אחר תלה כובע סומבררו גדול על אחד הקירות שנצבע כחול. בחדר שלישי הודבקו על התקרה כוכבים נוצצים מחזירי אור כמו בחדרה של נערה מתבגרת. בערבוביה הזאת איש מן הנחקרים לא העלה על דעתו לחשוב אם מותקן שם ציוד צילום או האזנה. יצחקי קבע את הכללים, ועמד על כך שלכל מכשיר טלפון, בכל חדר, יחובר קו חוץ.

כל מי שהוכנס לחדרים צולם מרגע שעבר את סף הדלת ועד לרגע שיצא משם, והתמונות הוקלטו במערך המחשבים שהותקן בחדר הבקרה. כמעט כל מי שהובא לחקירה התנפל על מכשיר הטלפון לאחר שהייה קצרה במקום. משעלה באוזנו צליל החיוג, החל להקיש על לחצני המספרים; לרוב בניסיון לאתר עורך דין, או את השגרירות של ארצו. היו שרצו לדבר עם חבר, מכר או בני משפחה קרובים. כל אלה שוחררו מיד אחרי שהושמעה להם התנצלות מגומגמת. הערכתו של יצחקי הייתה כי אדם שיש לו ממה לחשוש, לא יחייג לשום מקום לפני שיבחן את כל השיקולים, ותהליך חשיבה כזה דרש זמן.